

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/13/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118219410
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Janics Bajánková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1118219410.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Jany Janics Bajánkovej a členiek senátu JUDr. Otílie Belavej a JUDr. Renáty Janákovej v právnej veci žalobkyne: X.. W. K., R.. XX.XX.XXXX, D. A. XX, XXX XX D. - I. K., Slovenská republika, právne zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s. r. o. so sídlom Záhradnícka 4836/51, 821 08 Bratislava - Ružinov, Slovenská republika, IČO: 47 234 318, proti žalovanému: K.. T. A., N.. A., R.. XX.XX.XXXX, D. D. Č.. XXXX/XA, XXX XX D. - J., Č. W., právne zastúpený: Mgr. Ing. Klára Bunová, advokátka so sídlom Heršpická 813/5, 639 00 Brno, Česká republika, o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v sume 120.000 €, na odvolanie žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV, zo dňa 14. októbra 2024, č. k. B1-8C/35/2018-354, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutom vyhovujúcom výroku (II. výrok) a vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol (III. výrok) p o t v r d z u j e .

II. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutom výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100% z priznanej sumy s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (IV. výrok) sa mení tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej .

III. Žiadnej zo strán sporu sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-21Csp/9/2019 zamietol (I. výrok), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.000 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (II. výrok), vo zvyšku žalobu zamietol (III. výrok) a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100% z priznanej sumy (IV. výrok).

2. V dôvodoch napadnutého rozsudku úvodom ozrejmil predmet konania, zhrnul podstatné vyjadrenia a prednesy sporových strán, popísal priebeh konania a skonštatoval, že z vykonaného dokazovania zistil, že žalobkyňa sa tancu flamenco venovala od konca 80. rokov 20. storočia. Začiatkom 90. rokov v Paríži absolvovala kurzy u uznávaných profesorov zo Španielska a po návrate v r. 1992 ako prvá začala viesť súkromné kurzy flamenca. V roku 1993 absolvovala 3-mesačný pobyt v Madride v škole flamenca. Založila si hudobno-tanečnú skupinu Q. D., kde ako tanečnica pôsobila do r. 2007. Medzitým počas rokov 1990 až 2000 absolvovala viaceré flamencové kurzy vo Viedni v Seville a Jerez de la Frontera, ako aj v iných pre flamenco významných destináciách v Španielsku, kde tieto kurzy viedli

známi tanečníci - najväčšie osobnosti flamenca. Absolvovala aj kurz tanca s vlečkou, čo je nesmierne technicky náročný tanec s veľkou záťažou na kolená, ktorému sa venovala aj na Slovensku a dosiahla zdatnosť technickej úrovne. Pokiaľ ide o spev, tomu sa začala venovať v súvislosti s tancom a kvôli tancu, pretože autentické flamenco zahŕňa tanec a spev. Žalobkyňa absolvovala v Španielsku dňa 20.07.1997 kurz u tanečnej majsterky flamenca P. P. a dňa 28.04.2006 kurz u majstrov flamenca F. K. O. Q. C. s hodnotením "Nivel Intermedio" (stredná úroveň). V roku 2011 založila skupinu E. K., v ktorej pôsobila pred nehodou a pôsobí aj dodnes. Do nehody v skupine tancovala. Z výpovede tiež zistil, že pokiaľ koncert organizuje producent, skupina nezodpovedá za údaje, ktoré uvedie na prezentácii. Na internetových stránkach sú videá, kde napr. stepuje, vyhotovené pred nehodou. Pred nehodou bola jej dominantná aktivita tanec, teraz je to skôr spev. Pred nehodou mala 5 až 10 vystúpení ročne. Tanečníkovi plynul za vystúpenie honorár 100 €. Ďalej mal z výsluchu žalobkyne preukázané, že teraz je činnosť skupiny (v čase prebiehajúceho prvoinštančného konania; poznámka odvolacieho súdu) celkovo obmedzená z dôvodu pandémie a úmrtia gitaristu. Zranenie najviac postihlo koleno a zápästie, pričom najmä koleno je kľúčové pri tanci je naň kladená hlavná záťaž pričom v dôsledku zranenia sa nemôže žalobkyňa točiť, kľačať a inak zaťahovať, má obmedzenú hybnosť, nemôže si čupnúť a nevydrží dlhšie stáť. Žalobkyňa pôsobila na Hudobnej a tanečnej fakulty Vysokiej školy múzických umení (ďalej len "HTF VŠMU") od septembra 2014 do júna 2017 v pozícii pedagóga predmetu vybraných foriem flamenca I., II., III. a IV. V tomto predmete viedla študentku dennej formy doktorandského štúdia K.. O.. Q.B. D.. K spolupráci bola oslovená žalobkyňa N.. K.. O.. X. Č., O., ktorá bola školiteľkou tejto študentky. Žalobkyňa hodnotila ako odborníčku v oblasti flamenca, pretože už od 80. rokov 20. stor. pôsobila pod vedením absolventky Vysokiej školy múzických umení (ďalej len "VŠMU") J. A. a úspešne absolvovala prehrávky štátnej umeleckej agentúry Slovkoncert v odbore tanec. Absolvovala viacmesačné pobyty v zahraničí. Žalobkyňa sa zameriavala nielen na tanec, ale aj na jeho podporné zložky (spev, hra na gitaru). Žalobkyňa bola známa v európskej flamencovej komunite, ktorá má od úrovne poloprofesionálov len niekoľko desiatok členov. Žalobkyňa počas bohatej kariéry založila niekoľko hudobno-tanečných telies. Umenie flamenca prinášala žalobkyňa na mnohé scény, klubové predstavenia, predstavenia v divadlách, na festivaloch a eventoch. Na tanečných kurzoch učila žiakov rôznych úrovní od začiatočníkov po pokročilých. Uvedené mal preukázané z vyjadrenia N.. K.. O.. X. Č., O., dekanke HTF VŠMU zo dňa 29.10.2018. Z výsluchu žalobkyne mal preukázané, že pôsobenie žalobkyne pre HTF VŠMU bolo časovo obmedzené a jej ďalšie pôsobenie by záviselo od toho, či by mali tanečníkov podľa zamerania žalobkyne. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že žalovaný 15.01.2016 dňa 00:35 h po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov viedol v D. po Š. ulici smerom od W. K. zaradený v pravom jazdnom pruhu pre priamy smer jazdy osobné motorové vozidlo značky Volvo V40 českého evidenčného čísla XBX XXXX a pri prejazde križovatkou tejto ulice s J. O. Ž. ulicou nerešpektoval signál s červeným svetlom pre jeden smer so znamením "Stoj" (S 2a) svietiaci na svetelnej signalizácii pre jeho smer jazdy, v dôsledku čoho prednou časťou vozidla zrazil po vyznačenom priechode pre chodcov, z jeho pohľadu z ľavej strany, na signál pre chodcov so zeleným svetlom so znamením "Voľno" (S 5b), prechádzajúcu chodkyňu, ktorou bola žalobkyňa, ktorá pri dopravnej nehode utrpela viacúlomkovú zlomeninu dolného konca ľavej vretennej kosti, zlomeninu ihlice pravého predkolenia a zlomeninu oboch kondylov horného konca pravej píšťaly, ktorých liečenie si vyžiadalo 3 až 6 mesiacov, pričom toto zranenie je v zmysle ustanovenia § 123 ods. 3 písm. i) Trestného zákona potrebné kvalifikovať ako ťažkú ujmu na zdraví, pričom orientačnou dychovou skúškou vykonanou u obvineného prístrojom po nehode, resp. 55 minút po nehode bolo v jeho dychu zistené 1,29, resp. 1,13 mg/L alkoholu, teda inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví závažnejším spôsobom konania tým, že porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona, vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku a spôsobil takým činom z nedbanlivosti inému ublíženie na zdraví, čím spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. c) Trestného zákona, čo mal súd preukázané z trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava I z 16.11.2016, sp. zn. 6T/46/2016. Zranenia žalobkyne boli ošetrené v Univerzitnej nemocnici Bratislava, pracovisko Kramáre, pričom žalobkyňu do pravého predkolenia žalobkyne vložili dve oceľové dlahy a skrutky a do zápästia žalobkyne bola vložená titánová dlaha, čo bolo preukázané z prepúšťacej správy z 25.01.2016. Po hospitalizácii v uvedenej nemocnici bola žalobkyňa presunutá na fyziatrisko-rehabilitačné (FBLR) oddelenie na pracovisku Antolská, Bratislava, odkiaľ bola prepustená dňa 06.02.2016 do ambulantnej starostlivosti. Žalovaný navštívil žalobkyňu v nemocnici, žalobkyňa sa ospravedlnil hneď na začiatku pri návšteve v nemocnici. Zo znaleckého posudku MUDr. Jána Jelenčíka č. XX/XXXX U. XX.XX.XXXX súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalobkyňa trpí bolesťami ľavej zápästia s vyžarovaním do ruky a taktiež

do lakťa a až do ramena. Bolesť sú strednej intenzity. Tieto bolesti sa zväzňujú pri pohyboch v ľavej hornej končatine, ktorou žalobkyňa vykonáva všetky bežné a taktiež pracovné činnosti, nakoľko ľavá horná končatina je u nej dominantná. V súčasnosti trpí aj bolesťami pravého kolena s vyžarovaním do predkolena a taktiež do bedrového kĺbu. Bolesť sú strednej až veľkej intenzity. Tieto bolesti sa zväzňujú pri pohyboch v pravej dolnej končatine, pri dlhšom stáťí a samozrejme pri chôdzi. Zmena počasia má jednoznačne vplyv na intenzitu bolesti u žalobkyne. Akákoľvek zmena tlaku, či hmotnosti vzduchu spôsobuje zväzňovanie bolesti. U žalobkyne v dôsledku dopravenej nehody došlo vzhľadom na jej vek a osobnosť k obmedzeniu plnohodnotného prežívania jej života vzhľadom na stav pred dopravnou nehodou, najmä čo sa týka jej osobného, rodinného, spoločenského, kultúrneho a športového života vrátane pracovného uplatnenia. Žalobkyňa nemôže vykonávať žiadny šport, v osobnom a rodinnom živote nemôže vykonávať žiadne činnosti spojené s väčšou fyzickou aktivitou, nemôže dlhšie chodiť a ani stáť, nemôže bývať v byte, kde je viac schodov, nemôže sa venovať tancu, ktorému sa profesionálne venovala pred úrazom. V domácnosti nemôže vykonávať činnosti, ktoré žena bežne vykonáva a to väčšie upratovanie, umývanie okien zo stoličky alebo z rebríka, vešanie závesov a záclon, atď. Môže mať len sedavé zamestnanie, ale aj s tým má problém, lebo po krátkom sedení sa musí postaviť, prejsť a často meniť polohu. Zranenie jej výrazne zmenilo osobný aj pracovný život a žalobkyňa toto zranenie invalidizovalo. S veľkou pravdepodobnosťou v ďalšom období sa bude zdravotný stav ďalej zhoršovať, hlavne čo sa týka pravého kolena, v ktorom sa v priebehu niekoľkých rokov vyvinie jeho artróza a bude nutná umelá náhrada kolenného kĺbu. Prognóza vývoja zdravotného stavu žalobkyne do budúcnosti nie je dobrá. U žalobkyne sa bude zhoršovať hybnosť ľavého zápästia a pravého kolena, postupne sa v nich vyvinie rôznych stupňov artrózy a budú sa zväzňovať bolesti v týchto kĺboch. Zhoršenie zdravotného stavu od skončenia liečby koncom roka 2016, resp. marcom 2017, kedy bol zdravotný stav žalobkyne posudzovaný prvýkrát a januárom 2019, teda obdobím, kedy bol posudzovaný opätovne, nie je spôsobené aktívnym životným štýlom žalobkyne, resp. tým, že sa dlhodobo venovala tancu a tým pádom nadmerne a dlhodobo zaťažovala pohybové ústrojenstvo. Skôr naopak, aktívny životný štýl a dostatok pohybovej aktivity pred nehodou jej napomohol prekonať ťažké obdobie po operácii a jej dostatočnú fyzickú aktivitu jej bola výrazne nápomocná počas rehabilitácie a túto jej uľahčila. Pôvodný žalovaný 2 dňa 13.12.2016 plnil žalobkyňu po likvidácii poisťovnej udalosti sumu 5.652 € titulom bolestného (za 320 bodov po 17,66 €/bod) a 23,15 € a 45 € titulom náhrady nákladov s liečením (lieky a angiologické vyšetrenie), spolu 5.720,15 €, čo je preukázané z oznámenia o ukončení likvidácie poisťovnej udalosti z 13.12.2016 a likvidačnej správy - škody na zdraví z 13.12.2016. Z pozvánky hudobno-tanečnej skupiny E. K. (č. I. 147) mal súd tiež preukázané, že táto skupina pozvala verejnosť dňa 14.02.2017 na vystúpenie v Art klub v Kafe Scherz. Žalobkyňa s umeleckým menom W. Z. je uvedená ako "tanec, spev". Zranenia žalobkyne boli dňa 22.03.2017 z hľadiska sťaženia spoločenského uplatnenia (ďalej len "SSU") žalobkyne K. K. I. hodnotené na 375 bodov, čo pozostáva z 50 bodov za položku 351a - obmedzenie hybnosti zápästia vľavo ľahkého stupňa, 396 - obmedzenie hybnosti kolenného kĺbu ľahkého stupňa za 100 bodov a 398 značné vybočenie kolena po vnútrokĺbnych zlomeninách za 225 bodov. V zdôvodnení položky 398 lekár uviedol, že navýšil hodnotu základného ohodnotenia 150 bodov o 50%, t. j. na 225 bodov pretože ide o stav po zlomenine, ktorý vykazuje na RTG snímke na holennej kosti (tíbie) známky artrózy s rizikom progresie artrózy až do štádia, kedy bude nutná implantácia - totálna endoprotéza (TEP) kolena, pričom tento stav neumožňuje vykonávať predošlú profesiu tanečnice. Liečenie bolo ukončené po absolvovaní kúpeľov dňa 28.11.2016. Uvedené je preukázané z lekárskeho posudku o bolestnom a o sťažení spoločenského uplatnenia z 22.03.2017 vystaveného K. K. I.. Z výsluchu svedka K. K. I. je preukázané, že bol ošetrojúcim lekárom žalobkyne a spracovával zmienené hodnotenie SSU. Pred vyhotovením hodnotenia žalobkyňa vyšetrená na ambulancii. Na navýšenie SSU v položke 398 z jeho strany nemalo žiadny vplyv ani súvis to, že žalobkyňa nemôže vykonávať ďalej profesiu tanečnice. Vplyv na to malo, že došlo k poškodeniu váhonosného kĺbu s rozvojom artrózy pokročilého stupňa. Pôvodný žalovaný 2 dňa 12.06.2017 plnil žalobkyňu po likvidácii poisťovnej udalosti sumu 6.093 € titulom náhrady za SSU (za 345 bodov po 17,66 €/bod) a 35,78 € titulom náhrady nákladov s liečením (poplatky spojené s kúpeľnou liečbou), spolu 6.128,78 €, čo je preukázané z oznámenia o likvidácii poisťovnej udalosti z 12.06.2017 a z likvidačnej správy - škoda na zdraví z 12.06.2017. Z uvedeného je preukázané, že žalobkyňa neplnil pôvodný žalovaný náhradu za SSU za 375 bodov, ale len za 345 bodov, pretože položku 398 navýšil pôvodný žalovaný 2 len o 30% pre vek žalobkyne v čase úrazu, nie o 50%. Dve oceľové dlahy a skrútky boli z pravého predkolena žalobkyne vybraté (extrahované) v Nemocnici Kramáre dňa 16.03.2017, čo bolo preukázané z prepúšťacej správy z 17.03.2017. Titánová dlahá, ktorá bola vložená do zápästia žalobkyne bola extrahovaná z tela žalobkyne dňa 20.02.2018, čo bolo preukázané z lekárskej prepúšťacej správy AGEL Clinic s.r.o. zo dňa 20.02.2018.

Z pozvánky J. Ž. C. N. (č. I. 148) bolo preukázané, že tento pozýval verejnosť na podujatie Čarovná láska - Flamenkový koncert dňa XX.XX.XXXX so skupinou E. K. a jej hosťami; vystúpiť mala aj žalobkyňa pod umeleckým menom W. K. (spev). Listom zo dňa 12.11.2018 žalobkyňa prostredníctvom advokátky S.. Q. S., N.. požiadala žalovaného o úhradu sumy 120.000 € titulom náhrady nemajetkovej ujmy, čo medzi stranami nebolo sporné; výzvu žalobkyňa zaslala aj pôvodnému žalovanému 2. Z vyjadrenia žalovaného z 11.01.2019 (č. I. 102) bolo preukázané, že žalovaný odmietol požadovaný nárok plniť. Na výzvu žalobkyne reagoval aj pôvodný žalovaný 2 výzvou na súčinnosť a predloženie ďalších dokladov, čo bolo preukázané z listu pôvodného žalovaného zo 16.11.2018. Vec uzatvorila poisťovňa so záverom, že na poskytnutie plnenia nie je dôvod, pretože nároky na náhradu nemajetkovej ujmy sú pokryté v rámci náhrady za SSU, čo bolo preukázané z listu pôvodného žalovaného 2 z 06.12.2018. Čo sa týka pomerov žalobkyne, žalobkyňa v minulosti pôsobila pracovne ako fotoeditorka v tlačovej agentúre, čo bolo preukázané z informácie udanej žalobkyňou zdravotníckemu zariadeniu do prepúšťacej správy z hospitalizácie z 06.02.2016. Tanec žalobkyňa robila popri zamestnaní, lebo u nás ide o okrajový žánr a nie je možné sa ním užiť, čo mal súd preukázané z výsluchu žalobkyne. Žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou bytu č. X na prízemí v bytovom dome na A. B.. XX C. D.; byt nie je zaťažovaný záložným právom. Žalobkyni je v súvislosti s tým vyrubovaná miestna daň za nehnuteľnosť, ktorá bola v roku 2018 18,06 €, čo je preukázané z rozhodnutia Hlavného mesta SR Bratislavy z 25.04.2018, č. k. X/XX/XXXXXX-XX/XX/XXXXXX. V súvislosti s užívaním bytu bol žalobkyni od 01.08.2012 stanovený mesačný zálohový predpis 54,01 € za užívanie bytu o výmere 28,43 m², čo je preukázané z výpočtového listu vystaveného AS MAISON, s.r.o. dňa 06.03.2019. V súvislosti s užívaním bytu žalobkyňa uhrádza platby za elektrinu 11 € mesačne, čo je preukázané z vyúčtovacej faktúry ZSE Energia, a.s. z 21.02.2019, a za plyn 24 € mesačne, čo je preukázané z vyúčtovanej faktúry SPP, a. s. z 24.07.2018. Žalobkyňa bola uznaná za invalidnú a bol jej priznaný invalidný dôchodok v sume 272,20 € mesačne od 13.01.2017, čo je preukázané z rozhodnutia Sociálnej poisťovne z 26.09.2017, č. XXX XXX XXXX X. Invalidný dôchodok bol žalobkyni zvýšený od 01.01.2019 na sumu 283,50 €, čo je preukázané z rozhodnutia Sociálnej poisťovne z 29.11.2018, č. XXX XXX XXXX X. Pokles schopnosti žalobkyne vykonávať zárobkovú činnosť je 45%, čo je preukázané z listu Sociálnej poisťovne z 15.08.2018, č. XXX XXX XXXX X a z rozhodnutia Sociálnej poisťovne z 26.09.2017, č. XXX XXX XXXX X. Čo sa týka pomerov žalovaného, z výsluchu žalovaného mal preukázané, že žalovaný žije v prenajatom 5-izbovom dome s malou záhradou na predmestí Paríža s nájomným 1.400 € bez energií. Žalovaný pracuje na živnosť vo Francúzsku, podniká pod svojim menom, má mikrospoločnosť. Pracuje na zákazky na základe objednávky v oblasti fotodokumentácie historických pamiatok. Jeho príjem za posledný rok (pozn. sudcu: výsluch bol vykonaný v júli 2022) sa pohyboval cca 20.000 € ročne bez dane. Na nákladoch na bývanie sa podieľala aj jeho manželka, ktorá je reštaurátorka. Vlastní staršie auto Opel Meriva, r. v. 2009, nehnuteľnosti nevlastní. Dane platí vo Francúzsku celé 3 roky. Z výsluchu svedkyne S. I. F. mal za preukázané, že svedkyňa, ktorá je absolventkou VŠMU v odbore koncertný a operný spev a bývalou sólistkou Opery Slovenského národného divadla, žalobkyňu pozná dlhšiu dobu. O žalobkyni vie, že začala v 90. rokoch 20. storočia šíriť na Slovensku tradíciu flamenco. Financovala si viaceré kurzy v Španielsku, Rakúsku a Francúzsku. Žalobkyňa sa fanaticky venovala flamencu, bolo zmyslom jej života, rozprávala žalobkyni aj o jeho histórii. Za významné ocenenie jej talentu a pracovitosti považuje, že ju prizvali ako externého pedagóga na HTF VŠMU. Spolu pripravovali komorný projekt Čarodejná láska. Žalobkyňa pomáhala svedkyni pripravovať choreografie a krokové variácie, keď svedkyňa vystupovala v opere Carmen v role Carmen. Po nehode nemôže predviesť tanec na kurze, ani vystupovať na koncerte ako to robila žalobkyňa dlhé roky. Na flamenco akciách stretáva svedkyňa žalobkyňu, konkrétne sa stretli na 2-3 akciách. Ak sa tak stalo, stretla ju ako návštevníčku danej akcie. Nevie o tom, že by žalobkyňa mala nejaké vystúpenie po dopravnej nehode. Je možné, že bola účinkujúca s gitarou. Z výsluchu svedka K. R. zistil, že so žalobkyňou sa pozná asi 13 rokov. Naučil sa hrať na hudobný nástroj cajón. Rozbehli hudobné tréningy, vytvorili si hudobné zoskupenie. Neskôr sa to volalo E. K.. Na flamencu ho zaujalo, že toto umenie bolo aj o tanečnej zložke. Nesmierne ho zaujalo ako žalobkyňa tancuje. Žalobkyňa sa orientuje aj v hudobnej stránke. Nevie o nikom, kto by na Slovensku robil tento tanec na takej úrovni. Veľmi sa priblížila k autentickosti a pridala tam svoje. Fenomén flamenco je prirodzená súčasť žalobkyne, naplňa ju to. Z výsluchu svedka K. R. mal súd prvej inštancie ďalej za preukázané, že v tejto oblasti sa veľké peniaze nehýbu, je to skôr o pasii.

3. Z tohto skutkového stavu, právne odkazujúc na § 11, § 13 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 100, § 101 Občianskeho zákonníka, § 162 ods. 3, § 164 C.s.p. dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Uviedol, že žalovaný navrhol na pojednávaní dňa 03.10.2022 (č. I. 209) prerušiť konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Mestskom súde Bratislava

IV pod sp. zn. B1-21Csp/9/2019, v ktorom sa riešil spor žalobkyne a spoločnosti Generali Pojišťovna a.s. Medzičasom toto konanie bolo právoplatne skončené, čo nadväzovalo na uzatvorenie dohody o urovnaní (ods. 54). Vzhľadom na to by bolo nadbytočné, aby súd prerušoval konanie do skončenia konania, ktoré už bolo právoplatne skončené (nie je splnená podmienka prebiehajúceho konania podľa § 164 C.s.p.). Prerušenie konania nebolo potrebné a bolo by nadbytočné aj z dôvodu, že pre dokazovanie bolo postačujúce vykonať dokazovanie v rozsahu návrhov žalovaného, ktorý zo spisu so sp. zn. B1-21Csp/9/2019 navrhol vykonať dohodu o urovnaní a znalecký posudok č. 11/2022, čo aj súd urobil. Preto zamietol návrh na prerušenie konania pre jeho nadbytočnosť. Ďalej ozrejmil, že sa primárne zaoberal otázkou premlčania, ktorú vzniesol žalovaný. Rozvinul, že podľa súdnej praxe nárok podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, pretože právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, je právom majetkovej povahy (W. XX/XXXX, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27.11.2012, sp. zn. 2 Cdo 194/2011). Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. K tomu v danom prípade došlo protiprávnym činom žalovaného dňa 15.01.2016. Žalobu žalobkyňa doručila súdu dňa 07.12.2018, t. j. menej ako tri roky odo dňa, kedy došlo k dopravnej nehode, ktorú spôsobil žalovaný, čím zasiahol do práva žalobkyne na ochranu osobnosti. Nárok žalobkyne preto nie je premlčaný a žalobu podala žalobkyňa včas v zmysle § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 101 Občianskeho zákonníka. Súd sa preto zaoberal vecou samou.

3.1. Následne okresný súd zdôraznil, že nemajetková ujma je taká ujma, ktorá sa premieta do psychickej sféry človeka a do jej postavenia v spoločnosti. Ide teda o ujmu, ktorá sa bezprostredne nepremieta do fyzickej integrity alebo majetkovej sféry postihnutej osoby. Túto nemajetkovú ujmu je potrebné odlišovať od majetkovej ujmy, vrátane ujmy na zdraví s majetkovými dôsledkami (F., I. Občiansky zákonník. Veľký komentár 1. diel § 1 - § 459. Bratislava : E., XXXX). Podčiarkol tiež, že zo žiadneho ustanovenia zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov - podľa ktorého bola na základe dohody o urovnaní (ods. 54) počas konania vedeného na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-21Csp/9/2019 poskytnutá žalobkyňi náhrada za bolesť a sťaženia spoločenského uplatnenia - nemožno vyvodiť, že by sa v rámci odškodňovania bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia mal zohľadniť aj zásah do dôstojnosti, súkromia alebo rodinného života poškodeného. Vzhľadom na uvedené sa stotožnil s argumentáciou žalobkyne, že v danom spore nejde o odškodnenie ujmy alebo škody na zdraví. Ide o iné nároky než boli pokryté náhradou za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, pretože ide o odstránenie následku zásahu do osobnosti žalobkyne podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka.

3.2. K predpokladom vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie uviedol, že prvú podmienku žalobkyňa preukázala. Argumentoval, že z dokazovania vyplynulo, že dňa 15.01.2016 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej žalovaný riadiac jeho vozidlo porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona, čím spáchal prečin ublíženia na zdraví v jednočinnom súbehu s prečinom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, následkom ktorého utrpela žalobkyňa ťažkú ujmu na zdraví. Žalovaný tým protiprávne zasiahol nielen do zdravia, ale aj súčasne do súkromia žalobkyne, pretože toto súkromie po dopravnej nehode nemôže naplno realizovať v oblasti svojich záľub úplne podľa svojich predstáv, čím porušil právo žalobkyne na ochranu osobnosti, ktoré má podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Preto má žalobkyňa proti žalovanému podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako fyzická osoba právo na to, aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie, keďže vzhľadom na povahu veci (zásah do súkromia žalobkyne) sa nemožno domáhať upustenia od neoprávnených zásahov a ani odstránenia následkov týchto zásahov. Čo sa týka druhej podmienky, žalobca okrem prejavovania ľútosťi a okrem poskytnutia ospravedlnenia žalobkyne, čo žalovaný podľa dokazovania žalobkyňi poskytol (ods. 36 vyššie), nebolo žalovaným poskytnuté žiadne iné zadosťučinenie. Vzhľadom na neoprávnený zásah žalovaného do súkromia žalobkyne bolo s ohľadom na žalobné tvrdenia dôvodné skúmať, či sú splnené podmienky podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka preto to, aby bola žalobkyňi poskytnutá náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ozrejmil, že podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t. j. materiálnej satisfakcie) je vždy

- v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba (W. XX/XXXX, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 18.02.2010, sp. zn. 3 Cdo 137/2008). Skonštatoval, že bolo preukázané, že dôsledky poškodenia zdravia žalobkyne sa prejavili vo sfére jej súkromného života. Poškodenie zdravia malo pre žalobkyňu preukázateľne nepriaznivé následky v jej súkromnej sfére realizovania a účasti na voľnočasových aktivitách tanca flamenco (konkrétne išlo o prerušenie vystúpení žalobkyne v rámci umeleckého telesa a vplyv na ďalšie pôsobenie, ktoré sa obmedzilo skôr na spev než tanec ako primárny spôsob vyjadrenia umeleckého prejavu žalobkyne, ako aj obmedzenie ďalších aktivít primárne na návštevy, čo potvrdil svedok R. a svedkyňa I. F.). Inak povedané, žalobkyňa už nemôže svoju výraznú záľubu v tanci realizovať ďalej a v rovnakej intenzite tak ako pred nehodou. S ohľadom na okolnosti dospel súd prvej inštancie k záveru, že nielen žalobkyňa, ale aj každá iná osoba by v situácii pri strate záľuby, ktorá tak výrazne naplňa život človeka počítala za značnú stratu možnosti jej rozvíjania v tej kvalite ako doposiaľ. Vychádzal pritom z toho, že pre človeka majú záľuby veľký význam, pretože ovplyvňujú jeho fyzické a psychické zdravie, osobný rozvoj a celkovú kvalitu života. Pomáhajú redukovať stres, zlepšovať osobný rozvoj, duševné zdravie, umožňujú rozvíjať kreativitu, pocit naplnenia a úspechu. Umožňujú spoznávať nových ľudí a vytvárať vzťahy ľudí s podobnými záujmami. To celé umožňuje realizovať osobné kapacity spôsobom zodpovedajúcim vlastnej predstave o sebarealizácii. Do týchto možností bolo u žalobkyňi zasiahnuté protiprávnym úkonom žalovaného.

3.3. Následne sa zaoberal výškou peňažného zadosťučinenia a uviedol, že platná právna úprava neobsahuje ustanovenie, ktoré by upravovalo výšku peňažného zadosťučinenia. Otázka určenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy je tak v danom prípade spojená s riešením otázok, ktoré sú vo svojej podstate otázkami, na ktoré nemožno nájsť uspokojivé odpovede, keďže ide o riešenie aká je majetková, peňažná hodnota zdravia, súkromia a jeho kvality určovanej predstavami samotnej osoby. Peňažné zadosťučinenie môže súd priznať len v prípade, ak sú kumulatívne splnené dve podmienky: prvá je, že morálne zadosťučinenie nie je postačujúce. Z uvedeného vyplýva, že ujmu nebude možné zmierniť žiadnou inou formou morálneho zadosťučinenia. Druhá je, že neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby v značnej miere. Táto podmienka vyjadruje intenzitu zásahu. Pre vznik nároku na peňažné zadosťučinenie sa vyžaduje, aby k zníženiu dôstojnosti došlo v značnej miere. Nižšia intenzita ako značná intenzita nebude viesť k tomu, aby súd rozhodol o priznaní nároku na peňažné zadosťučinenie. V nadväznosti na vyššie uvedené skonštatoval, že bolo preukázané, že žalovaný sa žalobkyňi ospravedlnil, no to vzhľadom na povahu okolností, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu nie je postačujúce. Preto bol podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka dôvod na to, aby bola žalobkyňi poskytnutá náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Odôvodnil to tým, že k činu žalovaného došlo (i) pod vplyvom alkoholu, čo treba odsúdiť aj v civilnoprávnej rovine, (ii) na priechode pre chodcov, a to (iii) porušiac signál s červeným svetlom pre smer jeho jazdy "Stoj!". Súd zohľadnil v tomto smere aj závažnosť vzniknutej ujmy, ktorú sa žalobkyňi podarilo po operácii a v rámci rehabilitácie prekonať, ale len čiastočne (ako potvrdil znalec MUDr. Ján Jelenčík v znaleckom posudku č. XX/XXXX aj vďaka predošlému aktívnemu životu žalobkyne). Inými slovami, žalobkyňi zostali následky, ktoré majú vplyv aj na namietané možnosti žalobkyne vo sfére trávenia voľného času aktivitami v oblasti flamenco tanca, ktoré sú zúžené oproti tomu, ako tento voľný čas trávila pred nehodou. Bolo preukázané, že žalobkyňa aj po nehode vystupovala aj s tancom, no primárne sa tieto vystúpenia zúžili len na spev a aktivity v umeleckom telese tak sú obmedzené. Pedagogicky už žalobkyňa nepôsobí a aj účasť na umeleckých aktivitách zúžila žalobkyňa skôr na návštevnícku účasť, čo potvrdili svedkovia R.R. O. I. F.. Ďalšie pôsobenie a realizovanie sa v predmetnej záujmovej činnosti je obmedzené u žalobkyne primárne na statickú formu prejavov týchto umeleckých aktivít. Z dokazovania, najmä z výsluchu žalobkyne a zo znaleckého posudku č. XX/XXXX vyplynulo, že žalobkyňa trpí bolesťami. Umelecké prežívanie žalobkyne tak bude natrvalo spojené s prítomnosťou bolesti, čo prežívanie umeleckého zážitku a pocitov sebarealizácie pri umeleckom výkone znižuje. Intenzita neoprávneného zásahu, ku ktorému zo strany žalovaného došlo preto nie je len nižšia, ale značná. Možno preto uvedené uzavrieť tak, že dôstojnosť žalobkyne bola znížená v značnej miere. Zdôraznil tiež, že nemohol neprihliadnuť na to, že umelecké aktivity žalobkyne nezaniikli úplne. Pedagogicky pôsobila žalobkyňa aj v období po nehode. Umelecké aktivity nezaniikli u žalobkyne, ale boli obmedzené primárne na spev, čo potvrdila vo výsluchu žalobkyňa, aj keď boli preukázané tri situácie (ods. 53), kedy podľa dokazovania vystupovala

v rámci žalobkyňou založenej umeleckej skupiny E. K. aj v rámci tanca. S ohľadom na dokazovaním preukázané znalecké závery však zohľadnil, že tieto prípadné akékoľvek tanečné prejavy nemôžu byť z hľadiska trvalo prítomnej bolesti po objektívnej stránke rovnako intenzívne prežívané ako pred nehodou. Súčasne skonštatoval, že nemohol neprihliadať na to, že prípadná náhrada nemajetkovej ujmy neslúži na kompenzáciu majetkových výpadkov alebo príjmu a pod., t. j. náhrada nemajetkovej ujmy sa poskytuje zásah do práva žalobkyne na ochranu osobnosti. Žalobkyňa, ako aj svedok R. potvrdili, že aktivita žalobkyne nemala primárne ekonomický rozmer a činnosť vykonávala žalobkyňa popri zamestnaní rádovo v jednej desiatke vystúpení ročne a neživila sa ním. Náhrada za zásah do práva na súkromie (aj keď nadväzuje na poškodenie zdravia), ktoré je zložkou práva na ochranu osobnosti musí zohľadňovať, že nejde o kompenzáciu za zásah do života alebo zdravia, ale do súkromia; z povahy vecí preto musí byť nižšie ako v súdnej praxe obvykle poskytované náhrady pri porušení práva na ochranu osobnosti pri smrteľných zásahoch do života (tie sa poskytujú zvyčajne v rozsahu jednej až niekoľkých desiatok tisíc eur - bližšie napr. Š., R.: Náhrada nemajetkovej ujmy (bolestné za smútok) pozostalého príbuzného. Stav a východiská. 1. časť. In: Bulletin slovenskej advokácie, č. X, 2017, s. 10-12). Napokon vo vzťahu k príčinnej súvislosti súd prvej inštancie mal za preukázané, že ujma v súkromnom živote žalobkyne, ktorá nastala bezprostredne po zásahu do práva žalobkyne na ochranu osobnosti nastala ako priamy dôsledok protiprávneho zásahu žalovaného a nezistil žiadne iné skutočnosti, ktorú by priamu príčinnú súvislosť narúšali. S ohľadom na tieto skutočnosti a vyššie uvedené východiská súd prvej inštancie považoval návrh žalobkyne za dôvodný len v časti sumy 2.000 €, ktorú priznal žalobkyňi vo výroku II., a v prevyšujúcej časti žalobu vo výroku III. zamietol.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a skonštatoval, že úspech strany v spore sa posudzuje porovnaním petitu žaloby a výsledného výroku, t. j. nakoľko žalobca dosiahol to, čoho sa domáhal. Nebyť špecifických okolností, je zrejmé, že žalobkyňa by nebola v celom rozsahu úspešná. Špecifickými okolnosťami v danej veci je, že súd rozhodoval o nároku, ktorý závisel od úvahy súdu a v takýchto prípadoch sa uplatní osobitný režim posudzovania úspechu v konaní. Podľa Ústavného súdu SR súčasná právna úprava nevylučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy (I. ÚS 56/2017). Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca (nález sp. zn. III. ÚS 475/2018, č. XX/XXXX). Preto s poukazom na uvedené závery žalobkyňi priznal plnú náhradu trov konania, pričom táto sa bude posudzovať len z výšky súdom priznaného nároku.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku III. a IV. podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie a žiadala aby odvolací súd v napadnutých výrokoch rozsudok zmenil a jej žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal jej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Mala za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nestotožnila sa s názorom súdu prvej inštancie vo výške priznanej finančnej satisfakcie za utrpenú nemajetkovú ujmu. Priznanú sumu vo výške 2.000 € považovala za neprimeranú vo vzťahu k okolnostiam a dôsledkom spôsobeným na jej živote. Akcentovala, že v jej prípade nejde o bežnú formu voľnočasovej aktivity, ale o poloprofesionálnu umeleckú kariéru. Rozvila, že umenie flamenca nie je len záľubou, ale životnou dráhou, ktorá vyžaduje špecifické fyzické schopnosti a intenzívny tréning. Mala za to, že na úrovni, na akej pôsobila, je len málo ľudí, ktorí sa venujú tomuto umeniu a sú schopní dosiahnuť vysokú umeleckú hodnotu. Považovala preto za nevyhnutné, aby výška náhrady reflektovala výnimočnú povahu jej umeleckého pôsobenia, ktorú už nie je možné obnoviť. Poukázal na to, že súd síce správne uznal význam záľub pre osobný rozvoj, ale nesprávne podľa jej názoru posúdil adekvátnu výšku kompenzácie za ich stratu. Akcentovala, že súd prvej inštancie jej priznal satisfakciu vo výške 2.000 €, čo predstavuje podľa nej sumu približne jednej nominálnej mzdy v Bratislavskom kraji a táto suma nie je preto dostatočnou kompenzáciou vzhľadom na utrpené strasti a závažnosť zásahu do jej osobného i umeleckého života, jej úsilie venované tanečného rozvoju a osobná oddanosť tancu budú tak znehodnoteným týmto jednorazovým plnením. Tvrdila preto, že súdom priznaná peňažná satisfakcia nesplní svoj účel, tzn., nekompenzuje jej stratu umeleckého

pôsobenia a doplnila, že hoci požaduje voči žalovanému peňažnú kompenzáciu vo výške 120.000 €, jej zámerom nie je zneužitie právneho inštitútu nemajetkovej ujmy, ale záujem na takom zadostučinení, ktoré by oprávnené považovala za spravodlivé a zodpovedajúce strate možnosti flamenco tanečnice. Vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania poukázala znenie na § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., v zmysle ktorej vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, vo veciach upravených osobitnými predpismi, ktoré umožňujú uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, alebo vo veciach ochrany podľa predpisov o masovokomunikačných prostriedkoch, je tarifnou hodnotou 3.000 €, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, a 5.000 €, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch a uviedla, že v súlade s citovaným ustanovením mal súd prvej inštancie správne o nároku na náhradu trov konania rozhodnúť tak, že:" žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100%, bez uvedenia z priznanej sumy. V tejto súvislosti podčiarkla, že právna norma konkrétne ustanovuje pri náhrade nemajetkovej ujmy tarifnú hodnotu, z ktorej sa vypočíta hodnota jedného úkonu právnej pomoci.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku II a IV. podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaný a žiadal aby odvolací súd v napadnutom výroku II. rozsudok zmenil a žalobu aj v tejto časti zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa tvrdila, že do doby dopravnej nehody bol jej životnou profesiou tanec flamenco, bola profesionálnou tanečnicou na európskej úrovni. Žalobou sa domáhala náhrady nemajetkovej mi v peniazoch odôvodnenej zásahom do osobnostných práv vo forme nemožnosti sa realizovať ako profesionálna tanečnica. Vo vzťahu k uvedenému vyslovil názor, že žalobkyňa tieto tvrdenia v konaní nejakým spôsobom nepreukázala. Naopak z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že jej profesia bola fotoeditorka v tlačovej agentúre. Ďalej, že sa tancu venovala popri zamestnaní ako svojmu koníčku a že flamenco je okrajový žáner, ktorým nie je možné sa užívať, čo uviedla aj sama žalobkyňa pri svojom výsluchu. Ako profesionálna tanečnica teda nepôsobila ani pred predmetnou dopravou nehodou. Zdôraznil, že s vykonaných dôkazov tiež nejak nevyplývalo ako intenzívne sa svojmu koníčku žalobkyňa venovala pred nehodou a ako sa mu venuje po nehode. Poukázal na to, že žalobkyňa pri výsluchu uviedla že pred nehodou mala 5 až 10 vystúpení ročne a že pôsobila v skupine El Moro kde pôsobí dodnes. V tejto súvislosti podčiarkol, že činnosť skupiny nebola obmedzovaná len z dôvodu zranenia žalobkyne, ale taktiež dôvodu pandémie corona vírusu ako aj úmrtia gitaristu, pričom tieto okolnosti mu nie je možné dávať za vinu. Mal za to, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že sa tancu už nevenuje, naopak z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobkyňa sa tancu venuje, čo uvádza niekoľkokrát v pozvánke na rôzne kultúrne akcie je to uvedené na webovej a aj FB stránke skupiny ako aj na YouTube a rovnako tak po dopravnej nehode pôsobí aj na Vysokej škole múzických umení. Z uvedeného mal za to, že nakoľko nebolo preukázané, že sa žalobkyňa svoje záľube tancu flamenco po dopravnej nehode už nemôže venovať, naopak bolo toto jej tvrdenie vyvrátené, mala byť podľa neho žaloba zamietnutá celom rozsahu. Ďalej žalovaný namietal, že nie je možné popri sebe uplatňovať nárok na náhradu škody podľa § 420 a nasledujúce resp. § 444 Občianskeho zákonníka a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej zásahom do osobnostných práv podľa § 11 a nasledujúce občianskeho zákonníka. Mal za to, že nemajetková ujma je krytá ustanoveniami odškodňovania bolesti a za sťaženie spoločenského uplatnenia. Nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia je svojou povahou nárokom špeciálnym vo vzťahu k nároku na ochranu osobnosti. Žalovaný preto nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že zo žiadneho ustanovenia zákona č. 437/2004 Z.z. nie je možné vyvodiť, že by sa v rámci odškodňovania sťaženia spoločenského uplatnenia mal zohľadniť i zásah do dôstojnosti, súkromia, či rodinného života. Vzhľadom na uvedené zotrval na svojej argumentácii, že nárok žalobkyne uplatňovaný v tomto konaní, je nárokom spadajúcim pod sťaženie spoločenského uplatnenia. Na ozrejmienie uviedol, že sťažením spoločenského uplatnenia sa odškodné stav, kedy poškodenie zdravie má nepriaznivé dôsledky živote poškodeného práve vo vzťahu k uspokojovaniu životných a spoločenských potrieb. Možnosť venovať sa záľubám spadá pod uplatňovanie sa v živote a spoločnosti. Náhrada podľa zákona č. 437/2004 Z.z. je koncipovaná tak, aby s ohľadom na vážnosť zásahu tomuto odpovedalo bodové ohodnotenie a jemu odpovedajúca náhrada. Táto náhrada v sebe subsumuje práve obmedzenia, ku ktorým z dôvodu trvalého poškodenia zdravia dôjde. Z uvedeného dôvodu mu nebolo zrejmé, aké iné zásahy by mali byť zahrnuté pod pojmom "uplatnenie sa v živote a spoločnosti" než napríklad venovať sa svojim koníčkom. Vo vzťahu k nároku

na náhradu trov konania poukázal v prvom rade na to, že tento výrok je závislý od rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej. Pre prípad, že by sa odvolací súd stotožnil s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a tento vo výrokoch o veci samej potvrdil, mal za to, že súd by mal aplikovať ustanovenie § 257 C.s.p. a vysloviť, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. K judikatúre Ústavného súdu, podľa ktorej je nutné žalobcu v sporoch, kde výška priznaného plnenia sa odvíja od úvahy súdu alebo znaleckého posudku, považovať za procesne úspešného aj vtedy, keď mu nebolo priznané žalobou požadované plnenie, mal za to, že vzhľadom na mimoriadne okolnosti prípadu, najmä k zásadnému nepomeru žalovanej čiastky (120.000 €) a súdom priznanej čiastky (2.000 €) a tiež k zásadnému nepomeru čiastok, ktoré boli žalobkyni vyplávané poisťovňou žalovaného z titulu bolestného a SSÚ, nie je v danej veci možné aplikovať § 255 C,s,p, ale je potrebné aplikovať § 257 C.s.p. a žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznať. Poukázal v tejto súvislosti tiež na to, že sa pred samotným začiatkom sporu ako aj v jeho priebehu snažil so žalobkyňou dohodnúť, ponúkal jej finančné prostriedky nad rámec plnenia od poisťovne ako aj náhradu nemajetkovej ujmy v obdobných výškach ako jej bola nakoniec súdom prvej inštancie priznaná, čo však žalobkyňa odmietala.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného zotrvala na svojej argumentácii uvádzanej v priebehu konania ako aj na argumentácii uvedenej v ňou podanom odvolaní. Odvolanie žalovaného považovala za nedôvodné.

8. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne zotrval na svojej argumentácii uvádzanej v priebehu konania ako aj na argumentácii uvedenej v ňom podanom odvolaní. Odvolanie žalobkyne považoval za nedôvodné.

9. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobkyne zotrvala na svojej argumentácii.

10. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolania žalobkyne a žalovaného boli podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.) oprávnenými osobami - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné § 355 ods. 1 C.s.p.) po skonštatovaní, že odvolania majú zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolaní (§ 380 C.s.p.) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, odvolanie žalobkyne čo do veci samej nie je dôvodné; dôvodné je odvolanie žalobkyne len, čo do nároku na náhradu trov konania.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu. Na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie úplne postačovalo na zistenie pre rozhodnutie relevantných skutočností ako aj pre samotné rozhodnutie vo veci. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

12. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Dôvody, pre ktoré žalobe čiastočne vyhovel a vo zvyšku ju zamietol, riadne ozrejmil, pričom sa vysporiadal so skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán. Keďže v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o tomto nároku podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vysporiadal i s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie (§ 387 ods.2,3 C.s.p.), odvolací súd využíva možnosť danú mu ust. § 387 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty odvolateľov uvedené v oboch odvolaniach.

13. Odvolatelia v odvolaniach neuviedli žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by pre nich privodili priaznivé rozhodnutie. Námietky odvolateľov uvedené v odvolaniach nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska zistených skutočností (skutkového stavu) a právneho posúdenia veci (porovnaj aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/60/2016). S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2009, sp. zn. 2 Cdo 238/2008, sa odvolací súd zaoberal len tými odvolacími námietskami a argumentmi odvolateľov, ktoré boli pre rozhodnutie o odvolaní odvolacím súdom relevantné.

14. K námietkam oboch sporových strán, že napadnuté rozhodnutie spočíva v neprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h) C.s.p.), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

15. K ďalšiemu odvolaciemu dôvodu sporových strán, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.) odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke, ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je v preskúmvanej veci naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie v tejto časti nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z obsahu listín nevyplývali, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli predloženými listinnými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení druhého dielu Civilného sporového poriadku, alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

16. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti musia byť kumulatívne splnené zákonom stanovené podmienky a to existencia protiprávneho zásahu, objektívna spôsobilosť protiprávneho zásahu privodiť dotknutej fyzickej osobe ujmu na jej osobnostných právach a príčinná súvislosť medzi oboma uvedenými predpokladmi. Nemajetkovou ujmu v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka je ujma v nemajetkovej sfére života fyzickej osoby, ktorá sa bezprostredne nepremieta do fyzickej integrity ani do majetkovej sféry fyzickej osoby a treba ju dôsledne odlišovať od majetkovej ujmy, vrátane ujmy na zdraví s majetkovými dôsledkami (pozri § 16 Občianskeho zákonníka) a inej nemajetkovej ujmy vzniknutej ako priamy dôsledok zásahu do telesnej integrity fyzickej osoby, za ktorú sa náhrada poskytuje podľa iných predpisov (pozri § 444 Občianskeho zákonníka). Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka je dosiahnuť vyváženosť medzi ujmu na hodnotách ľudskej dôstojnosti a jej konkrétnym finančným vyjadrením. Cieľom je zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu a poskytnúť čo najúplnejšiu a najúčinnjšiu občianskoprávnu ochranu osobnosti fyzickej osoby. Na rozdiel od toho, zmyslom náhrady ujmy vzniknutej ako priamy dôsledok zásahu do telesnej (fyzickej) integrity fyzickej osoby (§ 444 Občianskeho zákonníka) je poskytnúť relatívnu náhradu za ujmu spôsobenú poškodením zdravia, jeho liečenia alebo odstraňovania jeho následkov (bolestné), resp. za ujmu na zdraví, ktorá má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné

úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh (sťaženie spoločenského uplatnenia).

17. Žalobkyňa sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške 120.000 € domáhala dôvodiac, že v dôsledku zranení, ktoré utrpela pri dopravnej nehode zavinennej žalovaným jej ostali trvalé následky kvôli ktorým sa nemôže venovať tancu flamenco vo forme (polo) profesionálnej kariéry. Sumu vo výške 2.000 €, priznanú sudom prvej inštancie považovala za neadekvátne nízku, nekompensuje jej stratu umeleckého pôsobenia .

18. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu sa stotožňuje so závermi a dôvodmi súdu prvej inštancie, že suma 2.000 €, ktorú žalobkyni titulom náhrady nemajetkovej ujmy priznal, je primeraným finančným zadosťučineným a v celom rozsahu na ne odkazuje. Na doplnenie dodáva, že účelom primeraného zadosťučinenia nie je poskytnúť dotknutému subjektu náhradu peňažného ekvivalentu, ani obnovu pôvodného stavu, keďže ujmu v nemajetkovej sfére nie je možné obnoviť, ani v peniazoch presne ohodnotiť. Cieľom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je určitá satisfakcia za spôsobený zásah do súkromného života dotknutej osoby a nemôže na strane žiadateľa slúžiť na neprípustné obohacovanie a na druhej strane nemá mať likvidačný charakter voči tomu, kto je na zaplatenie nemajetkovej ujmy zaviazaný. Účelom primeraného zadosťučinenia v peniazoch je poskytnúť dotknutému subjektu spravodlivé zmiernenie za neoprávnený zásah do nemajetkovej sféry. Tak ako aj z vykonaného dokazovania a to z výsluchu žalobkyne ako aj výsluchu svedkov vyplynulo, žalobkyňa sa tancu venovala okrajovo, pro pri zamestnaní, neživila sa ním, ročne mala 5 až 10 vystúpení s tým, že tanečníkovi plynul za vystúpenie honorár 100 €. Vzhľadom na uvedené považuje odvolací súd žalobkyni prisúdenú sumu vo výške 2.000 € za primeranú a súladnú s rozhodovacou praxou v obdobných veciach.

19. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní argumentovala, že priznané odškodnenie musí vyvážiť i do budúca jej ďalšie útrapy, keďže bude potrebovať umelé koleno, a v tejto súvislosti bude musieť absolvovať ďalšie operácie a rehabilitácie, odvolací súd na tomto mieste uvádza, že ide o nároky, ktoré prípadne vzniknú žalobkyni až v budúcnosti, pretože s prípadnými ďalšími operáciami a s tým spojenými úkonmi, pokiaľ budú v príčinnej súvislosti v porušení povinnosti žalovaného, vzniknú nové nároky. Z uvedeného dôvodu je táto odvolacia argumentácia nedôvodná.

20. Vo vzťahu k žalobkyňou požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy v sume 120.000 € odvolací súd zdôrazňuje, že táto ňou požadovaná suma nemá oporu vo väčšinovej rozhodovacej praxi slovenských súdov. V prípadoch kedy je poskytovaná nemajetková ujma pri fatálnej strate najbližšieho člena rodina sa výška tejto náhrady neraz pohybuje v rozsahu od 5.000 do 20.000 €, vo výnimočných prípadoch okolo 50.000 €, čo je suma značne nižšia ako suma požadovaná žalobkyňou v tu prejednávanej veci. Aj pri strate končatiny, resp. zmyslového orgánu sa priznávajú o veľa nižšie sumy.

21. K odvolacej námietke žalovaného, že nie je možné vedľa seba uplatňovať nárok na náhradu škody na zdraví podľa Občianskeho zákonníka a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 Občianskeho zákonníka, nakoľko táto má byť pokrytá právnou úpravou zákona č. 434/2004 Z.z. náhradou za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, odvolací súd uvádza, že táto dôvodná nie je. Žalovaný uvedenú námietku už opakovane predniesol v konaní pred súdom prvej inštancie a ten sa s ňou náležite vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku a odvolací súd v celom rozsahu na tieto dôvody odkazuje a plne sa s nimi stotožňuje. Na doplnenie uvádza, že uvedená otázka bola už vyriešená aj ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ktorá je pre súdy záväzná a nie je dôvod sa od nej odkloniť, kde na uvedenú otázku dal jednoznačnú odpoveď Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 28.05.2014, sp. zn. 7Cdo/65/2013, ktoré rozhodnutie bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom W. X/XXXX, a ktorého právna veta znie: "Ten istý skutkový dej môže v niektorom prípade zakladať zároveň tak nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach; tieto nároky treba dôsledne rozlišovať a pri ich posudzovaní mať na zreteli nielen odlišnosť vzťahov, z ktorých sú vyvodzované, ale tiež právnej úpravy, ktorá sa na ne vzťahuje. Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov nemožno vyvodiť, že by sa v rámci odškodňovania bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia mal zohľadniť aj zásah do dôstojnosti,

súkromia alebo rodinného života poškodeného." Vzhľadom na uvedené, rozsudok súdu prvej inštancie z takto žalovaným nastoleného dôvodu netrpí vadou nesprávneho právneho posúdenia veci.

22. Rovnako nedôvodná je aj námietka žalovaného o nepreukázaní základu nároku žalobkyne, t.j. že nebol preukázaný zásah do osobnostných práv žalobkyne. V konaní bolo aj podľa odvolacieho súdu jednoznačne preukázané, že v dôsledku protiprávneho úkonu žalovaného utrpela žalobkyňa poškodenie zdravia, ktoré malo za následok, že žalobkyňa sa už nemôže svojej záľube v tanci venovať ďalej v rovnakej intenzite ako pred nehodou.

23. Na základe uvedeného obsah odvolania žalobkyne a žalovaného nebol preto spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil.

24. Pokiaľ ide o výrok o nároku na náhradu trov konania v tejto časti posúdil odvolací súd odvolanie žalobkyne ako dôvodné.

25. Podľa § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení účinnom od 01.03.2017 do 14.06.2019 vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, vo veciach ochrany podľa predpisov o masovokomunikačných prostriedkoch, vo veciach ochrany osobných údajov alebo vo veciach týkajúcich sa práv duševného vlastníctva je tarifnou hodnotou 1.000 €, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, a 2.000 €, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení účinnom od 15.06.2019 do 31.12.2023, vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, vo veciach ochrany podľa predpisov o masovokomunikačných prostriedkoch, vo veciach ochrany osobných údajov alebo vo veciach týkajúcich sa práv duševného vlastníctva je tarifnou hodnotou 1.000 €, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, a 2.000 €, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2024, vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, vo veciach upravených osobitnými predpismi, ktoré umožňujú uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, alebo vo veciach ochrany podľa predpisov o masovokomunikačných prostriedkoch, je tarifnou hodnotou 3.000 €, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, a 5.000 €, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

26. Z citovaného znenia § 10 ods. 8 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v zneniach účinných od podania žaloby je zrejmé, že právna norma konkrétne ustanovuje pri náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch tarifnú hodnotu, z ktorej sa vypočíta hodnota jedného úkonu právnej pomoci. Z uvedeného dôvodu je napadnutý rozsudok vo výroku IV, týkajúci sa nároku na náhradu trov konania nesprávny. V danom prípade vzhľadom na skutočnosť, že právna norma stanovuje fixne tarifnú hodnotu, z ktorej sa vypočíta hodnota jedného úkonu právnej pomoci, bez ohľadu na výšku prísudku, nie je prípustné túto hodnotu, z ktorej sa vypočíta hodnota jedného úkonu právnej pomoci, upraviť autoritatívnym rozhodnutím súdu (či už smerom nahor alebo nadol) uvedením dovetku "z prísúdenej sumy". Teda, bez ohľadu na to, či bolo žalobe vyhovené v celom rozsahu alebo len čiastočne (čo do výšky priznanej istiny), respektíve, či je výsledkom sporu prísúdená suma vo výške napr. 1 Euro alebo 10.000 Euro, je tarifnou hodnotou suma stanovená vo v tom čase účinnom platnom znení ustanovenia § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

27. Vo vzťahu k žalovaným požadovanej aplikácii § 257 C.s.p. z dôvodov hodných osobitného zreteľa, tieto odvolací súd nezistil, nakoľko žalovaný napriek tomu, že ako jeden z dôvodov hodných osobitného zreteľa uvádzal jeho ochotu dobrovoľne žalobkyňi plniť v rámci predsúdnych rokovaní ako aj v priebehu prvoinštančného konania sumu približne zhodnú s prísúdenou sumou, prípadne sumu prevyšujúcu prísúdenú sumu (č.l. 400 spisu), napriek uvedenej argumentácii podal odvolanie vo veci čo do vyhovujúceho výroku, brániac nedôvodnosťou žaloby (jeho odvolací návrh bol zamietnuť žalobu v celom rozsahu), čím vlastne poprel svoju ochotu dobrovoľne plniť a teda sa nepreukázali ani dôvody osobitného zreteľa. O týchto dôvodoch by bolo možné uvažovať napríklad v prípade, ak by žalovaný čo do veci samej (t.j. do výroku II. preskúmaného rozsudku) odvolanie nepodal. Uvedené by totiž svedčalo obrane žalovaného, že bol ochotný plniť žalobkyňi určitú sumu titulom náhrady nemajetkovej ujmy v

peniazoch, avšak pre neochotu žalobkyne prijať od žalovaného nižšiu sumu ako sama navrhla, došlo k súdnemu konaniu a vzniku trov konania. Pokiaľ argumentoval, že dôvodom na aplikáciu § 257 C.s.p. je zásadný nepomer čiastky, ktorej sa domáhala a ktorá jej bola prisúdená, odvolací súd udáva, že aj táto argumentácia je nedôvodná práve pre jeho postoj v konaní, nakoľko ako bolo už vyššie uvedené spochybňuje akýkoľvek nárok žalobkyne, teda základ nároku ako taký.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV (o nároku na náhradu trov konania) podľa ust. § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa 255 ods. 2 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko ich úspech, respektíve neúspech v odvolacom konaní bol rovnaký. Žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu neúspešný (nebolo vyhovené jeho odvolaniu vo veci samej ani vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania) a žalobkyňa bola úspešná len v rozsahu podaného odvolania vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania, jej odvolaniu vo veci samej, v časti, v ktorej bola jej žaloba vo zvyšku zamietnutá, vyhovené nebolo.

30. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).